

Pyracantha coccinea H. Roem. (ognik szkarłatny)

Rodzina Rosaceae (rózowate)

Występuje na stanowiskach naturalnych na południu Europy (Włochy), poprzez Krym, Kaukaz, aż do Azji Mniejszej. Jest gatunkiem bardzo zmiennym. W uprawie spotyka się najczęściej mieszańce ognika szkarłatnego z gatunkami azjatyckimi. W Polsce gatunek bardzo popularny i od lat sadzony i uprawiany.

Ognik na naturalnych stanowiskach jest rośliną zimozieloną, jednak w naszym klimacie należy go traktować jako krzew półzimozielony (podczas mroźnych zim liście często brązowieją i opadają). Jest krzewem dorastającym do 2-3 metrów wysokości, nie przycinany rośnie swobodnie. W młodości długopędy są szarawo owłosione, mają liczne ciernie boczne. Także krótkopędy na końcu są bardzo ostro zakończone. Liście wąsko lancetowate o długości do 4-5 cm, po bokach są lekko karbowane lub piłkowane, a na końcu tępo zakończone. Są ciemnozielone, skórzaste, z wierzchu błyszczące zaś od spodu jaśniejsze, matowe i w młodości owłosione. Ognik kwitnie na przełomie maja i czerwca. Kwiaty zebrane są w dość duże baldachy - pojedynczy kwiat ma 8 mm średnicy, jest biały. Roślina miododajna. Owoce pojawiają się od końca sierpnia i mogą utrzymać się na krzewie przez całą zimę, są zebrane w baldachy, które lekko się przewieszają. Pojedynczy owoc jest kulisty o średnicy 6-7 mm. W zależności od odmiany przyjmują barwę od żółtej, przez pomarańczową, aż po jasno i ciemno czerwoną.

Ognik jest bardzo szeroko rozpowszechniony i chętnie uprawiany w krajach o cieplejszym klimacie, u nas niestety może przemarzać (po przycięciu zmarzniętych pędów regeneruje się i wolno odrasta). Należy go sadzić w miejscach osłoniętych od wiatrów, a zimą dobrze jest go okrywać np. matami słomianymi. Preferuje stanowiska słoneczne i ciepłe. Na takim stanowisku jest gęsty, obficie kwitnie i owocuje. Wymaga gleb żyznych, gliniastych lub piaszczysto-gliniastych, lecz przepuszczalnych, zasobnych w próchnicę, o odczynie obojętnym lub lekko zasadowym. Nieźle się czuje w miastach, gdyż charakteryzuje się znaczną wytrzymałością na suszę i zanieczyszczenia powietrza. Ze względu na swoją dekoracyjność zarówno w okresie kwitnienia jak i owocowania ma bardzo szerokie zastosowanie. Bardzo ładnie prezentują się żywopłoty z ognika, które można formować lub prowadzić w swobodnej formie. Krzew ma cierniste pędy, więc żywopłót będzie trudny do sforsowania. Można również je sadzić pojedynczo albo w niewielkich grupach. Od jesieni często jest odwiedzany przez ptaki, które zimą chętnie korzystają z jego owoców. Starsze krzewy niezbyt dobrze znoszą przesadzanie. Ognika najlepiej jest rozmnażać wegetatywnie, przez sadzonki lub zrazy (lepiej je pobierać z osobników zdrowych i obficie owocujących).